

Telegraful Român

Organ național-bisericesc

Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna

APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
— adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nerancate se refuză — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
— 10 și 15 lei pentru o dată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Evangelie și viață

Luptele electorale actuale și în general agitația politică la care iau parte și mulți preoți cu destulă pasiune, ne sugerează o seamă de gânduri cari incap bine în brațele titlului acestui articol.

Viața socială curge în deobște involburată de patimi grele, mai dur sau mai ocolit manifestate. Omul curat de păcate, purtat de iubire statornică față de toți se menii săi chiar când îl dușmănesc, omul care prețuește ca forțe de îmbunătățire a vieții exclusiv virtuțile creștine ca: munca, perzistența, cinstea, solidaritatea, seriozitatea morală, credința, — e o pasăre atât de rară și acest fapt mărturisește și el despre noblețea și înălțimea virtuților creștine, pe cari mulți le batjocoresc ca insuficiente, fără a fi încercat într'adevăr să se ridice spre ele și să le practice.

Dar faptul acesta așa de obișnuit, oricât de întristător ar fi nu e de natură să ne descurajeze, atâta vreme cât oamenii recunosc că viața lor se desfășoară pe o linie mult sub culmile imaculate ale vieții cu adevărat creștine și atâta vreme cât preoții știu că datoria elementară a misiunii lor e să arate mereu spre linia înaltă a vieții trasată de Evanghelie, spre piscurile morale pierdute în azurul care ne cheamă și care ne mustră aspru când nu ne silim să ne ridicăm spre el.

Domnul nu ne va osândi pentru că n'am ajuns desăvârșirea, ci pentru că nu ne-am silit să ne ridicăm spre ea, pentru că n'am mai privit spre înălțimi ci ne-am închi-

puit plini de orgoliu că nu mai e nimic mai sus de noi, că viața noastră așa cum decurge e pe linia cea mai înaltă a creștinismului.

Mai întristător e când oamenii nu mai admit să li se spună că sunt cu mult sub linia cerută de Evanghelie, când se supără dacă li se arată că Evanghelia trasează o normă de viață până la care ei nu s'au ridicat, când nu mai admit adecă să se propovăduiască Evanghelia decât dacă e arătată ca ceva care n'are de cerut nimic peste ceea ce au dat și dă ei.

Dar și mai întristător e când preoții înșiși încep să cugete așa și să se comporte așa. Când uită adecă de poruncile integrale ale Evangheliei și când nu mai vreau să recunoască și să propovăduiască din ea ceea ce ar fi mai sus decât ce-au putut și ce pot anumiți oameni să realizeze. E profund îngrijorător când auzi din gura unor preoți că X sau Y trebuie omorât, uitând că preotul căruia Domnul i-a încredințat misiunea să dovedească și să mijlocească oamenilor iubirea Sa, trebuie să ierte și pe cel mai mare scelerat dacă se căește; uitând că preotul iartă în numele lui Isus Hristos pe acela pe care statul îl execută, chiar atunci când îl execută.

Preotul acela care se mânia când i se aduce aminte că Evanghelia nu e realizată deplin de anumiți oameni și că anume fapte ale acelor oameni nu sunt în spiritul ei, e neația cea mai totală a preoției.

Unii spun: dar de ce ar avea preotul mai multe scupule morale

decât mireni cari și ei sunt obligați să îplinească poruncile Evangheliei?

În parte e justă această obiecțiune. Pe deoparte fiecare creștin e îndatorat să se silească să îplinească cât mai deplin poruncile Domnului, iar pe de alta și preotul are natură omenească și deci cu toate silințele sale slăbiciunile omenești îl duc demulțori la păcate ca și pe ceilalți creștini, ba poate uneori un preot cu o natură foarte slabă păcătuiește mai mult decât mulți mireni creștini.

Dar preotul are o obligație în plus față de ceilalți creștini: să propovăduiască învățătura pe care ne-a adus-o Domnul și anume în forma neștirbită. Ceilalți creștini au fiecare ocupația lor în societate. Singur preotul are prin excelență această funcție pe care i-a impus-o Domnul prin hirotonie și nu numai necesitatea de-a avea o carieră ca mijloc de traiu: de-a învăța poporul voia Domnului, de-a propovădui învățătura Evangheliei pentru ca oamenii să știe în ce direcție să-și îndrepte eforturile lor pentru a trăi după voia lui Dumnezeu, să știe care e măsura după care trebuie să-și întocmească viața.

Pentru orice păcat va avea preotul iertare. Dar vai lui de nu va propovădui învățătura Domnului pe care ne-a adus-o cu prețul jertfei grele a întrupării și a răstignirii. La ce mai e preot atunci? Dacă adevărul evanghelic e realizat în întregime, cum crede acel preot, și nu mai e necesar, ba nici permis să se mai propovăduiască, atunci poate să abdice din preoție. Sau atunci să îngropăm Evanghelia.

Impotriva propriei sale persoane și impotriva oricui preotul are datoria înfricoșată să propovă-

duiască adevărul evanghelic neștirbit, chiar dacă aceasta i-ar aduce moartea. Această datorie trebuie să și o îplinească spre binele duhovnicesc al oamenilor, ca sufletul lor să fie continuu atent, continuu încordat spre a depăși starea și faptuirea lor morală actuală, alergând mereu spre o țintă pe care preotul să o țină luminoasă, atrăgătoare sau muștrătoare, în fața privirilor omenești. Spre ce vor mai tinde oamenii dacă sunt narcotizați cu iluzia că au realizat desăvârșirea?

Și apoi slăbiciunile lor îi duc la destule păcate și când știu că sunt în dezacord cu voia Domnului.

Dacă îi mai liniștim și cu asigurarea că păcatul lor e în acord cu Evanghelia, unde vom ajunge?

Evanghelia nu trebuie să o lăsăm înăbușită prin nici o considerație. Căci dacă vom trăda-o noi preoții, ea va izbucni prin gura altora spre răul nostru, al neamului și al Bisericii.

Nr. 11.482—1937.

AVIZ

Liga Temperanța pentru combaterea alcoolismului a trecut sub auspiciile și îndrumarea ministerului muncii, sănătății și ocrotirilor sociale, având ca organ de propagandă revista: *România Nouă*.

Pentru ca această revistă să poată ajunge în mâna tuturor, i s'a fixat un preț sub cost de Lei 40 pe an, diferența fiind suportată de ministerul sănătății.

Indemnăm On. preoțime să aboneze pentru parohii, biblioteci parohiale și case culturale această revistă, sprijinind din răspuțeri lupta în contra alcoolismului, care a ajuns un înfricoșat flagel social și moral. Sibiu, la 18 Decembrie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

* FOIȘOARA *

Despre smerenie¹

de Prot. GH. MAIOR, profesor

A vorbi despre *virtutea smereniei*, cea mai de seamă, între virtuți câștigate și cea mai specific creștinească nefiind cunoscută de cei vechi, nu-mi pare tocmai ușor. N'am făcut mai nimic pentru ea, când o descriem, când o definim sau o exemplificăm cu momente din viața celor ce au practicat-o. Oricât ne-am strădui să ne lămurim ce e, când credem că am izbutit mai bine, nu rămânem în suflet decât cu ceva vag, spălăcit, incolor, și nici bănuț nu putem extraordinara ei valoare și putere pentru viață. *Ea trebuie trăită*; și aceasta nu se poate ajunge prin conferințe.

Trăind-o creștinii, au înălțat la strălucire creștinismul și au dus omenirea pe culmi de glorie. Priviți, vă rog, istoria și largul lumii! Cine stă în fruntea civilizațiilor și a culturii celei mai temeinice și mai fecunde? Nu stau creștinii? Și se ridică la însemnătate alții afară de ceice stau în raza lor de influență?

Cum nu ne-ar surprinde deci, că tocmai în numele culturii și al civilizației și tocmai în zilele noastre, când

¹ Conferință ținută la F. O. R. în Aula Academiei teologice Sibiu la 9 Decembrie 1937.

nor de mărturie stă în jurul nostru, se pot ridica gloriuri și încă din partea unor creștini împotriva creștinismului, numindu-l „religie pentru sclavi” din pricina celei mai puternice arme și a celui mai de seamă mijloc de afirmare a lui, din cauza cultivării frumoasei virtuți a smereniei? Să se fi demonetizat dintr'odată ceea ce vreo nouăsprezece veacuri a format țări și gloria celor din Europa noastră atât de frământată?

Iată ce mă determină să încerc a vorbi despre subiectul anunțat, chiar de mi s'ar spune: „N'al făcut cine știe ce ispravă!”

Pentru a arunca un mănunchiu de raze de lumină în lucrul ce voiți face, anticîpez, că mă voiți strădui să lămuresc ce înțelegem prin virtute, ca apoi aflând ce e smerenia să putem spune ce e virtutea smereniei, și scoțând la iveală însușirile ce o caracterizează și roadele ei pentru viața individului și pentru cea obștească, și combătând unele obiecțiuni curente, să arăt în câteva vorbe și cum se poate dobândi.

Cuvântul virtutei etimologic derivă din latinescul *vir*—bărbat, și cred că mai aproape de înțelesul originar s'ar putea traduce cu *bărbăție*, forță fizică. Poporul nostru de altfel în acest înțeles l-a și păstrat. „Om în vârtute” la țaran însemnează om în plinătatea forțelor fizice. Filozofii greci sânt cei dintâi, cari adaugă înțelesului o nuanță de spiritualitate și de moralitate. În timpul renașterii, epoca în care creștinismul se îmbrățișează cu

păgânismul greco-roman, cuvântul, cum arată Machiavelli, primește un înțeles nou. Va fi: capabilitatea de a concepe și a duce la îndeplinire ceva de proporții, chiar dacă după morala creștină n'ar fi de aprobat. Cesare Borgia intrupează virtutea în înțelesul renașterii. Singur creștinismul ortodox, care n'a căzut la transacții cu lumea, i-a dat și i-a păstrat până azi înțelesul *de forță curat spirituală cu atribut de perfect morală*. Acum toți îl dau acest înțeles și așa îl întrebunțăm și noi.

Dacă ar fi să definim ce este virtutea creștină, cea mai bună potrivire de cuvinte imi pare: *însușirea morală de a săvârși o anumită faptă bună sau un anumit fel de fapte bune oricâteori ni se dă prilej, fără a mai sta să deliberăm dela caz la caz ducerea la îndeplinire*. Evident, în creștinism atitudinea clară, precisă, este faptă și, dacă e constantă și bună, e virtute.

Din definiție rezultă lîmpede, că fiind însușire câștigată, în dosul ei stă o lungă și atentă exercitare. Deși mulți o confundă cu ceea ce se numește *un obicei bun*, nu-mi pare a fi același lucru. Obiceul bun mai des se câștigă prin imitație, fără să fi intrat vreodată în înțelesul lui intim. Copilul a văzut, că părintii nu fumează, nu fumează nici el. Este un obicei bun. Pe când virtutea o dobândește copilul, care vede pe părintii fumând, vede și pe colegi și pe alții în jur cuprinși de aceeași patimă, dar el, dându-și seama singur că fapta e rea, sau urmând sîatul cuiva, — nu o face, deși trece de nenumărate ori

Adunarea Eparhială a episcopiei din Maramureș

În sala măreței reședințe mitropolitane din Cernăuți, unde în cursul vremii s'au desfășurat evenimente istorice pentru biserică și neam, s'au deschis Duminecă, n. 12 l. c., primele ședințe ale Adunării Eparhiale a reînființatei vlădiciei maramureșene, sufragana a mitropoliei Bucurinei, — eparhie pe care Sf. Sinod, — cu sprijinirea înaltului guvern și cu întărirea M. Sale Regelui Carol II, — a chemat-o la nouă viață.

După săvârșirea serviciului religios de un sobor de preoți, asistența s'a întrunit în sala sinodală, unde ședința a fost deschisă prin magistrala cuvântare a I. P. Slințitului Mitropolit Visarion, care a declarat, în această memorabilă sărbătoare, și următoarele:

A venit vremea să arătăm că noua Episcopie ortodoxă a Maramureșului a luat ființă cu următoarele două mari meniri: întâi, să apere și să consolideze în acest colț de țară credința străbună ortodoxă, pavăza și mângâierea din toate vremurile a întreg neamului nostru românesc; sprijinind din răpuzeri și acțiunile menite a îmbunătăți starea culturală, sanitară și tot așa pe cea economică a românilor maramureșeni; apoi să facă reîntregirea acestei religii printre frații români frământați în 1700, bine înțeleși nu prin desmăntări și cuceriri neprietenești, ci prin duhul dragostei evanghelice și a iubirii de neam, de țară și de tron.

Vorbitorul acestor cuvinte nu e un neprieten al bisericii romano-catolice, dimpotrivă recunoaște acelei biserici superioritatea organizării administrative și culturale și i le prețuește, admirând și munca misionară ce depune printre popoarele necreștine din diverse laturi ale pământului. Dar refuză a vedea neamul său, creștin și civilizat, a fi desbinat bisericește și socotit alături de popoarele dorite de propaganda papistașă.

Sub acest raport avem datorită a cere tuturor popoarelor și religiilor din jurul nostru numai una: să ni se respecte, precum unitatea națională, așa și cea religioasă ortodoxă, căreia poporul român îi aparține de atâtea veacuri. Această unitate de trup și de suflet, avem datorită de a o cunoaște, a o păstra și

transmite neștirbită urmașilor noștri, iar de altă parte a respinge pe oricine ar voi să ni-o schimbe.

Astăzi noi din mila lui Dumnezeu avem o singură țară puternică și bogată și sub un singur sceptru politic, al Regelui nostru, și o singură cărjă arhierescă proprie, cea a Patriarhiei din București. Spre aceste cârmuiri ne sunt și trebuie îndreptate privirile tuturor Românilor, astăzi și în veci.

Au mai luat cuvântul: Păr. consilier N. Latiș în numele adunării eparhiale și Păr. cons. Iavorschi, reprezentant al P. S. Episcop Tit și al adunării eparhiale din Hotin.

Intr'o a doua ședință au urmat apoi validarea mandatelor, alegerea comisiunilor, a consiliului eparhial și a delegaților în congresul național-bisericesc.

Acum nu mai există nici o pedecă pentru alegerea noului episcop.

Să fie într'un ceas bun!

Nr. 10.794—937.

Circulară

On. minister al cultelor ne transmite spre publicare următoarele:

Constatându-se dese și repetate atențate de tot felul, inclusiv atacuri cu pietre, ce se săvârșesc de răufăcători asupra trenurilor de călători, care pun în primejdie viața pasagerilor și aduc serioase prejudicii căilor ferate române și stabilindu-se, că, în majoritate, aceste atacuri se datoresc copiilor păstori din preajma liniilor ferate, vă rugăm să binevoiți a dispune, ca toți preoții să facă educația copiilor, prin sfaturi și predici, în sensul, de a se evita asemenea cazuri de înapoiată civilizație.

Sibiu, 13 Decembrie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

Măsură binevenită. Sf. Sinod, într'un ordin recent, cere preoților să respecte cu strictețe decizia Sf. Sinod din 1 April a. c., și să sfătuiască pe enoriașii lor a nu mai cumpăra icoane neortodoxe și de proveniență străină, decât numai cele ce poartă aprobarea Sf. Sinod. De asemenea sub nici un motiv să nu mai sfințească icoanele, ce li s'ar aduce în acest scop și care nu poartă semnul aprobării sinodale.

prin proba de foc a ispitei. În cazul prim avem o simplă imitație, pe când în cazul al doilea o exercitare de voință conștientă și statornică și aceasta e mai de preț și ar trebui să formeze preocuparea principală a educațiunii, pe care aș defini-o: arta de a ajuta pe copil să dobândească cât mai multe virtuți, de a deveni un virtuos în săvârșirea faptelor bune.

Cei vechi, — și azi mi se pare, că practic am revenit la credința lor —, socoteau, că virtutea se învață cum se învață o poezie, fiind de ajuns să-i dai cuiva știința ei, pentru a deveni de virtute. Ori cât ni știu analiza și expune și frumos ce e virtutea, și cu toate acestea nici nu s'a apropiat, măcar o singură dată, de țara unde crește! Creștinismul n'a făcut teoria virtuților decât atunci, când focul polemicii cu păgânismul i-a cerut-o imperios. *El le-a practicat!* Fiecare aderent era exemplu viu de virtute sau de virtuți. O priviau deci ca încordare statornică a voinții în slujba unui ideal, și mai puțin chestiune de pricepere sau de sentiment.

Am greși însă de neiertat, dacă am susține, că anticli nu ar fi cunoscut decât virtutea ca forță fizică dirijată către un scop precis sau ca teorie searbădă. Filosofa greco-romană avea un pronunțat caracter etic cu tendință educativă, nu quasi științifică cum are azi. Ea voia să învețe pe tineri măcar câte una din cele patru virtuți cardinale la care se înfășe pe vremea lui Plato și Aristotel. Vorbiau și ei de înțelepciune, de curaj, de cumpătate și de dreptate și unii filosofi căutau chiar să le trăiască, însă păgânește.

Aveau puțin înțelepciune. Dar înțeleptul te sfida cu înțelepciunea lui; nu te prea apropia deci de el. Aveau bărbăție. Dar ce folos: era egoistă. Erau convinși de „aurea mediocritas”, că drumul de mijloc, cumpătarea, e de aur. Dar aceasta nu-i orea să treacă în excese și extreme supărătoare. Știau ce e dreptatea. Dar păstrau și justificau sclavajul. Dece nu căștigă simpatia, dece nu pot apropia, nu pot încălzi? Aveau ceea ce au și unii

dintre noi: își vorbesc despre corectitate și poate o au în măsură apreciabilă, dar nu admit în ruptul capului că mai pot fi alții corecți măcar în măsura în care sunt ei! Le lipsia acel unu, care trebuie pus înaintea lui zero pentruca să capete valoare, acel coeficient care trebuie pus înaintea virtuților pentruca să aibă valoare și pentru alții, smerenia!

Vă rog să vă închipuiți o mașină cu aburi, un locomobil dela o garnitură de treerat. Sigur ați văzut la ea două globulele de metal, cari se învârt tot timpul cât funcționează. Ce aparantă mic, o jucătoare care face deliciul copiilor, și ce importantă covârșitoare are! El regulează mersul tuturor celorlalte aparate! Aceasta o face și virtutea smereniei cu aparatele sufletului.

Iată ce a adus creștinismul și prin ce s'a impus el, oricât de paradoxală pare afirmațiunea.

Dar să vedem de unde o scoate.

Dumnezeu se coboară, se smerește și se unește cu firea omenească. Fiul lui Dumnezeu se face și Fiul Omului, ca astfel să poată înălța pe om mai ușor la mântuire. Cu firea omenească, atavic, e de viță regală, dar nu se naște în palat somptuos, nici nu e înfățișat în porfiră și vison, nici culcat în leagăn de aur, ci mai umil de cât cel mai sărac într'o iesle dintr'o peșteră lipsită de orice confort, înfășat poate în scutecele sfârticate dintr'o haină luată, ca pentru drum lung de iarnă, pe deasupra celor strict trebuincioase. Umblă ca Proroc al prorocilor și n'are unde să-și plece capul. Arhierul arhierilor, care aduce jertfa supremă, va flămânzi. Intră în Ierusalimul cel pătat de sângele prorocilor și al multor drepti ca Rege al regilor, recunoscut și primit de popor cu alaiu și salut regal, dar nu pune pe frunte decât coroană de spini, coroana care a făcut omenirii mai mult bine decât toate coroanele de aur la olaltă câte au fost pe pământ. Toată viața Mântuitorului dela Naștere până la Înviere e un șir neîntrerupt deilde impresionante despre smerenie.

Probleme-Recensii-Comentarii

Cercul preoțesc II, Târnava, conform programului stabilit din vară pentru fiecare parohie în parte, și-a continuat activitatea în parohia Șoimuș, prezenți fiind la datorie 6 preoți.

S'a săvârșit sfânta liturghie în sobor în fața unei numeroase asistențe.

A predicat venerabilul preot Iuliu Moldovan, încărunit al altarul Domnului, în luptă aprigă de naționalism neșovălnic, făcând prinunata înviere a fiicei lui Iair cu o luminoasă asemănare între ortodoxismul românesc și dreapta credință a mai marelui sinagogii.

La vecernie vorbește tinărul preot Stângaciu, despre existența în lume a celor două curente potrivnice: a binelui și a răului.

Conferința zilei a dezvoltat-o Pr. Ștef avânt titlul: „Despre pace și dragoste”, iar cuvântul de mulțumire a revenit preotului local Pădureanu.

În ziua de 21 Noembrie s'au întâlnit aceiași membri ai cercului preoțesc în parohia Bahnea. La liturghie a dezvoltat pericopa zilei Pr. A. Marcovicu. Conform uzului local, s'au năruit toți credincioșii cu untul de lemn sfințit, fiind și praznicul Intrarea în biserică. S'a cetit, în acest răstimp de reculegere sufletească, cazonia sărbătorii de către cantorul bisericii.

La ora 3 p. m., după masa comună la casa parohială, s'a slujit vecernia cu predica secretarului cercual Negrea, iar în lipsa conferențiarului zilei a vorbit președintele cercului Pr. A. Marcovicu despre venerarea Maicii Domnului. Cuvântul părintelui Oprea a încheiat cu mulțumiri la adresa preoților prezenți și această zi cu slujbe de sobor frățesc și de înălțare sufletească.

Încetând această activitate pastorală la rubrica „Probleme, fapte, comentarii” din organul nostru bisericesc, o facem mai vărtos ca îndemn frățesc pentru cei cari absentează fără motivare dela o sfântă îndatorire duhovnicească, — încercăm totodată a fi un stimulent și pentru alte cercuri într'o activitate mai stăruitoare.

Pr. A. Marcovicu.

Conferințe preoțești. — Joi, în 2 Decembrie 1937, s'a ținut în orașul Sf. Gheorghe, sub conducerea P. C. părinte protopop Aurel Nistor.

După invocarea sfântului Duh, săvârșită în biserică din oraș de către P. C. părinte Aurel Nistor, preoții cu toții s'au îndreptat către sediul societății „Astra”, în aceeași sală festivă s'a deschis ședința prezidată de P. C. părinte protopop.

Înainte de a trece la programul fixat, președintele prezintă pe tinerii preoți veniți de curând în tract: Gh. Iacob-Belini, N. Mirică-Arius, N. Laurențiu-Ormeniș, cărora le urează bun soisit îndemnându-i la muncă fără preget și în bună înțelegere.

Se trece la programul conferinței și se aduce la cunoștință că, programul acestei conferințe are de scop a pune în discuție noile mijloace de educație națională și religioasă în legătură cu organizațiile „Straja țării”, „Echipele regale” și „Premilitarii”, precum și rolul preotului în cadrele acestor organizații.

Se citește conferința părintelui I. Șoșu din Lunca-Câlnicului, despre „Programul și activitatea echipei regale în Lunca-Câlnicului”. Se citește apoi conferința părintelui D. Trifan-Bicsad despre „Activitatea echipelor de premilitari”.

Interesante discuții au provocat lucrările preoților V. Dancu și Ilie Păștina despre „Rolul preotului în străjerie”. S'a ajuns la concluzia că, preotul nu poate rămânea străin de frumoasa mișcare a străjeriei, care oferă mijloace eficiente de educație națională-religioasă și culturală.

După conferința s'a fixat programul de iarnă și s'au făcut diferite comunicări. La ora 12 și jum. s'a ridicat ședința. A urmat masa comună.

După masă, toți preoții au vizitat „Centrul de inițiere” al străjerilor unde dl director de studii, N. Bronzetti, a dat explicațiile cuvenite. — Pr. Th. Iacob-Belini.

— Preoții aparținători protopopiatului Săliște s'au întrunit în ziua de 8 Decembrie a. c., în frunța comună Săliște, la obișnuita conferință catehetică anuală. După oficierea Sf. liturghii și invocarea Duhului sfânt, în sala de ședințe a școlii primare s'a deschis

Este firesc ca și învățatura Lui să fie străbătută de acest duh și să cuprindă îndemnuri la smerenie.

Acel „*Nam venit să fac voia Mea, ci voia Celuice Ma trimis*” (L. 6. 10) repetat atât de des, arată oare altceva? Îndemnul de a rosti și noi zilnic: „*Fie voia Ta, precum în cer așa și pe pământ*” (Mat. 6, 10), deci îndemnul de a armoniza voința noastră cu voința cerului până vom putea auzi și rostim și noi din toată inimă noastră: „*Nu mai viez eu, ci viază întru Mine Hristos*”, nu este îndemn la smerenie?

Vameșul și fariseul sunt puși unul lângă altul la rugăciune în fața lui Dumnezeu. Amândoi sunt sinceri, amândoi vreau să facă și cred că fac faptă bună. Se face mare nedreptate fariseului, când, în cazul de față, i se atribuie fățarnicie și numai vameșului sinceritate; altceva în deobște. Unul e increzut, trufit până la refuz, trufit și înaintea Celuice cunoaște rărunchii și inima cu toate tainele ei și toți pașii noștri, iar celălalt smerit, atâtea smerit în cât a ajuns pe punctul de unde se poate întoarce îndreptat la casa sa. Trufitul nu se poate „*întoarce*” niciodată la casa Tatălui nostru, dacă nu va recunoaște: „*Că am greșit la cer și înaintea Ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul Tău; primește-mă numai ca pe unul din argații Tăi*” (Luca 15, 19), până nu va înțelege că numai „*celce se smerește pe sine se va înălța*” pe când celde se înălța pe sine să se aștepte să fie ales! (Luca 18, 9). Nu valorează nimic ce te ții între cei umili, că te socoți mai bun și mai mult decât alții, și nu urmezi voii Domnului. „*Mulți sunt chemați, dar pușini aleși*”, pentrucă alegerea o face Cel de sus și „*Mulți dintâi vor fi pe urmă și depe urmă întâi*” (Mt. 20, 16).

„*Când ești chemat de cineva la ospăț, nu te așeza la locul cel mai de frunte, ca nu cumva vreunul mai de cinste ca tine să se afle și el pofitit de gazdă și venind el, celce te-a chemat și pe tine și pe el să-ți zică: Dă acestuia locul; de atunci cu rușine de vei duce și cuprinzi locul cel mai de pe urmă. Ci când ești pofitit, du-te și te*

conferința prin cuvântul P. C. părinte protopop Dr. D. Borcea, care printr-o însuflețită vorbire a accentuat și de data aceasta înalta misiune preoțească, împreună cu noui sacrificii și îndeamnă, cu părintească dragoste, pe toți preoții să fie mereu făclii aprinse de adevăr, de moralitate și pace în mijlocul credincioșilor, și mai ales acum în clocotul frământărilor deschise de campania electorală. Stăruiește apoi asupra caracterului catehetic al conferinței. Arată bucuriile și lipsurile constatate în inspecțiile catehetice făcute. Elogiază pe cei merituosi și tuturora le aduce cuvinte de îmbărbătare în cruciada spirituală de însălmântare a evangheliei lui Hristos în școala primară.

De încheiere a dat instrucțiuni practice pentru folosirea Sf. Scripturi, a cântării bisericești, precum și pentru explicarea Sfintei liturghii în școala primară.

Părintele S. Vecerzan, a predat cu mult succes: „Pilda neghinei” la elevii cl. IV.

Părintele I. Bologa a făcut o temeinică dare de seamă asupra cărții părintelui Dum. Călugăr, „Hristos în Școală”, vol. II.

Atât lecția practică, cât și darea de seamă au prilejuit folositoare discuții cerute de principiile pedagogice și evanghelice.

Chestiuni de ordin pastoral, școlar, social și administrativ, reclamate de spiritul evanghelie și al vremii pentru intensificarea activității preoților în parohii, au încheiat conferința catehetică a anului 1937. — I.

Conferința preoțească din protopopiatul Hunedoara. — Preoții tractului Hunedoara s'au întrunit în conferința pastorală de toamnă, la sediul protopopiatului, în ziua de 30 Noiembrie a. c. Din prilejul zilei sfântului Andrei, preoțimea de aici a luat frumoasa inițiativă ca într'un cadru solemn, să comemoreze pe neuitatul Mitropolit Șaguna.

Data fiind însemnătatea comemorării, toate școlile din localitate, în frunte cu corpul didactic și alți intelectuali, au ținut să participe în corpore la parastasul celebrat în biserică ortodoxă din loc, după servirea utreniei și a invocării Duhului sfânt, de un sobor de preoți în frunte cu părintele protopop N. Suciu.

Părintele Gh. Rain desvoltă în fața întregii asistențe cuvântarea sa despre „Personalitatea bisericească și naționalistă a mitropolitului Andrei Șaguna”.

Scoate în evidență marile realizări ale lui A. Șaguna pe teren bisericesc, național, școlar și cultural, datorită geniului său, care a fecundat toate sbuciumările publice ale românilor din Ardeal. Vorbește însuflețit și dl director școlar A. Constantinescu, aducând omagiul școlii și al intelectualilor, organizați în F. O. R., memoriei mitropolitului Șaguna.

La ora 11 a. m. preoții asistă la lecția practică-model, predată de părinte protopop N. Suciu, la școala primară din loc, despre explicarea Art. I din Simbolul credinței. Elevii au recapitulat cu precizie materialul predat.

După aceasta, preoții se întrunesc în localul „casinei” române, unde părintele președinte deschide conferința pastorală de toamnă. P. C. Sa printr-o cuvântare schițează vremurile grele prin care trecem. În mijlocul patimilor deslănțuite de alegeri, preoții trebuie să rămână pururi în lumină, ca să poată promova, în orice împrejurare, duhul de împăciuire și dragoste între frați. La fel recomandă preoților prudență în alegerile pentru corporațiunile bisericești, pentru a fi promovați în aceste locuri numai oameni devoiați sfintei biserici.

Pr. David Olariu citește darea de seamă asupra operei lui N. Berdiaev „Un nou ev mediu”. Referatul părintelui Olariu este făcut în termeni clari și a adus un prețios folos preoților.

După masă la ora 3, urmează conferința părintelui A. Băilă din Cerișor despre „Viitorul bisericii ortodoxe în statul românesc”. Face un scurt istoric al fazelor, prin care a trecut biserica ortodoxă la români, amintește stările de umilnță în care a fost ținută după război.

Urmează punctul inițiativelor pentru promovarea învățământului religios în școala primară, unde părinte protopop dă o serie de îndrumări folositoare. Se dă o deosebită atenție problemelor privind organizarea vieții religioase morale și culturale a satelor. La discuții iau parte C. preoți: Gh. Rain, Gh. Tarcea, N. Rențea, I. Rudeanu etc. Coresp.

Organizați Reuniuni de femei

asează în cel din urmă loc, așa încât când va veni celtea chemat, el să-ți zică: „Prietino, urcă-te mai sus; atunci vei avea einste în fața tuturor mesenilor ce sunt cu tine” (Luca 14, 8—10).

În Joia Patimilor, acea Joie zguduitoare, atât de intimă și atât de mistică în aceeaș vreme, Mântuitorul ne mai dă exemple și învățături limpezi despre smerenie. A cerut un vas cu apă, s'a încins cu ștergarul și ca unor călători ce vin depe drum greu, dar mai au să facă unul și mai greu, a început să spele picioarele apostolilor, cari acum erau la o răspântie a vieții, ca să nu se abată niciodată pe drumurile lui Iuda. Sfinții apostoli socotesc prea mare umilirea Domnului și nu vreau să accepte spălarea până nu le spune, că fără ea nu pot intra în împărăția lui Dumnezeu, deși sunt chemați la ospățul mistic al Fiului Marelui Împărat ceresc. „Iar după ce a spălat picioarele ucenicilor și și-a luat vestimintele, s'a pus ior la masă și a vorbit către ei: Înțelegeți ce v'am făcut eu? Voi mă numiți Domnul și învățătorul și bine ziceți, că sunt; deci dacă Eu Domnul și învățătorul v'am spălat vouă picioarele, și voi datori sunteți să spălați unul altuia picioarele. Căci pildă v'am dat vouă, ca să faceți și voi, precum v'am făcut Eu!” (I. 13, 12—15). „Împărății păgânilor îi stăpânesc pe aceștia și ceice au putere asupra lor, se numesc făcătorii lor de bine. Dar voi să nu fiți astfel, ci cel mai mare dintre voi să fie ca mai mic, și care vrea să fie căpetenie, să fie ca unul care slujește; că iată Eu în mijlocul vostru sunt ca anul care slujește” (Luca 22, 25—28). „Căci Fiul omului n'a venit ca să i se slujească, ci El să slujească și să-și dea sufletul Său răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20, 28), „așa și între voi, care vrea să fie mai mare, să fie... slujitorul tuturor (Mc. 10, 43—44).

Iată numai câteva momente din viața Mântuitorului și câteva fragmente din învățatura Lui, cari arată cred destul de limpede, că smerenia face parte din obligațiile morale cele mai de seamă ale unui creștin. Iată de unde

scoatem învățatura despre smerenie.

S'ar mai cădea să scot citate din scrierile sf. apostoli și momente din viața lor, ca să ne convingem că ne-au propovedit-o și ei și că ne-a dat pildă de virtutea aceasta. Și pentru a întări și mai mult, ar trebui să amintesc viața pilduitoare a multor mucenici și mucenice și a mai tuturor sfinților părinți, dar mai ales a sf. Ioan Gură de Aur, a sf. Nicolae din Mira Lichiei, a sf. Vasile cel Mare, cari toți au întrupat smerenia după cuvântul Domnului. Ne-am convins ușor, că ea a fost arma cea mai nebiruită și puterea sufletească cea mai neînfrântă a creștinismului în lupta cu toate puterile vrăjmașe organizate și neorganizate și cu toate stihțiile lumii acesteia. Cred însă, că suntem destul de lămurii din cele spuse, și nu mai e nevoie să alerg și prin istorie, ca să-i putem da o definiție.

Ce e dar smerenia? O mare forță spirituală, dobândită prin încordare statornică adumbrită de har de sus, care regulează și armonizează voința noastră cu voința Domnului astfel, încât din tot gâdul nostru, din toată simțirea, din toată vorba și din toată făptuirea noastră să iasă la iveală Dumnezeu cu binefacerile Lui, nu noi. Noi, voit rămânem nebațați în seamă în dosul lucrului lui Dumnezeu săvârșit prin noi, ca să se scrie numele noastre în cartea vieții din ceruri, nu în cărțile oamenilor.

Iată cum cugetă și simte, și așa și făptuiește, un smerit:

„Dacă sunt ceva, prin darul lui Dumnezeu sânt ce sânt” (I Cor. 15, 10). Oricât de mare ași părea, nu sunt decât o unealtă în mâna lui Dumnezeu, iar în mâna Lui nu pot sta decât unelte sfinte, cari lucrează voia Lui. „Căci n'am venit să fac voia mea”, ci voia celui ce m'a adus pe lume și m'a ales din lume pentru lucrul Lui (și la voia lui cugetă ziua și noaptea). Cu cât sunt chemat mai sus, cu atâta trebuie să fiu mai gata de slujire pentru alții, pentru cei mulți. „Mărire dela oameni nu voi, căci al Tatălui este a da mărire”, a spus Mântuitorul, și eu se

Nr. 12.178—937

Comunicat

Cucernicii preoți sunt rugați a aduce la cunoștința pensionarilor preoți și văduve de preoți, că pentru viza carnetelor pe C. F. R. pe anul 1938 — trebuie să se adreseze șefului stației din capitala județului în care locuiesc, achitând taxa de 120 lei pentru drumuri la orice gară și anexând pe lângă recipisa taxei drumurilor și un certificat, că sunt pensioniști, cari primesc pensia fie dela Arhiepiscopie, fie dela Administrația financiară.

Sibiu, 11 Decembrie 1937.

Consiliul Arhiepiscopesc

Din ținutul secuizat

— Sfințirile de biserică. — Școale numeroase ne vizitează și ne ajută. — O atmosferă favorabilă. — Un botez. — Biserică zidită pe cheltueala unui vrednic și generos ortodox român. —

Sufletul nostru e în plină sărbătoare. După sfințirea celor 4 biserici, în comune secuizate, alte 11 biserici, terminate din roșu, zidite din iubirea profundă de neam a dlor prefecti Dr. Valer Bidu și Cornel Nastasi, așteaptă să fie deplin terminate și târnosite.

În timp de un an jumătate au vizitat județul Treiscaune 29 școale normale, aducând câte o troiță, clopot, evanghelie, odăjdii, vase bisericești, cărți etc. și organizând cu ocazia sfințirii lor serbări culturale admirate de ascultători. Aceste școale, au adoptat peste 50 copii din părinți maghiarizați, crescându-i pe cheltuiala lor.

Alte școale trimit costume naționale gata sau materialul necesar, ca să-l îmbrace fetițele noastre dela sate. Peste vară au venii colonii școlare în satele noastre maghiarizate, colonii, care organizează coruri bisericești, șezători naționale, biblioteci; iar școala normală de băieți din Tg. Jiu a zidit o școală cu mai multe săli în comuna Tămașfalău.

Aceste făptuiri, izvorâte din dragoste frățească, au creat o atmosferă favorabilă renașterii naționale în sânul românilor desnaționalizați. În ultimul an s'au întors în sânul bisericii strămoșești și al neamului peste o mie de suflete.

O frumoasă dovadă a biruințelor naționale, din aceste ținuturi, a fost botezul mai multor copii în aceeași zi. În comunele Arcuș, Valea Crișului, Călnic și Zălan, din apropierea orașului Sfântul Gheorghe, aveam foarte puțini credincioși înainte cu 2-3 ani. În urma acțiunii intensive de readucere la matcă a românilor pierduți, numărul românilor ortodocși a ajuns mai mult decât înzecit. Astfel într-o singură zi am ajuns să avem de botezat șase copii în cele 4 comune. Fiind părinții oameni săraci, s'a oferit ca naș un mare binefăcător, dl inginer Dumitru Bogdan din București, proprietarul carierei de peatră din comuna Bixad și primul ctitor de biserică românești din ținutul secuizat. Dsa a zidit pe cheltueala proprie o frumoasă biserică ortodoxă în Bixad, terminându-o în toamna aceasta din roșu. Anul viitor va fi pictată, și cu ajutorul lui Dumnezeu și sfințită.

Domnul inginer cu doamna, însoțiți de admiratori, au fost nași a celor 6 copii în ziua de Duminică 5 Decembrie 1937 în comuna Valea Crișului.

Erau de față mulți credincioși din comunele învecinate, precum și câțiva minoritari, curioși să vadă un botez ortodox, primul pe care-l vedeau în viața lor.

După terminarea botezului și cuvântul de bucurie în limba română, a trebuit să talmăcesc și 'n limbă maghiară, pe înțelesul tuturor celor de față, însemnătatea actului săvârșit.

E o bucurie nespūsă a constata cu câtă sete primesc credincioșii noștri maghiarizați orce cuvânt cald de învățatură a bisericii ortodoxe. La urmă li-a adresat și dl inginer Bogdan cuvinte de caldă iubire în Domnul, prin faptele milei creștine, cuvinte talmăcite și în limba înțeleasă de ei. După aceasta a urmat și fapta creștină: s'au dăruit fiecărei familii, a copiilor botezați, albituri, bani ș. a.

În sala de școală, unde s'a servit botezul, se va atârna o candelă, care să lumineze zilnic, după tradiția noastră strămoșească.

Prof. Aurel Nistor

De sfințele sărbători ale Nașterii Domnului se acordă reducere de 50 la sută pe calea ferată. Călătoria se face pe baza unei jumătăți de bilet, la toate trenurile. Data reducerii 50 la sută începe dela 24 Decembrie 1937, ora zero, (de ce nu dela 23 Dec.), imediat după miezul nopții, și durează până la 5 Ianuar 1938 cu un tren care pleacă cel mai târziu la ora 24 inclusiv.

cade să urmez cuvântul Lui, ca să aud rostindu-se la ospățul vieții fără de apus: „Prietino, vino mai sus; aici e locul tău”.

Celce judecă și face așa în fiecare clipă și în orice domeniu de activitate omenească, cine se exercitează fără întrerupere în smerenie, dobândește dela o vreme însușirea creștinească cea mai de preț și are virtutea smereniei. Căci virtute, cum arătam mai la început, înseamnă permanentizarea în suflet în formă dinamică a binei prin exercițiu conștiu de voință. Prin urmare din cazuri izolate și poate forțate la început de smerenie să faci însușire, trăsătură vie și neretușabilă a sufletului care să se manifeste concret, văzut, pas de pas, pe toată întinderea vieții tale active după pilda primilor creștini.

Căci acestea sunt însușirile ei principale: să fie statornică și neșovăielnică, gata să se reverse în orice clipă, plină de dragoste către Dumnezeu și către aproapele și mai ales plină de dreptate pentru toți fiii Celui Preaînalt, jertfînd oricând presupusa ta dreptate și presupusul tău drept de dragul dreptății lui Dumnezeu, toate fără a fișare, fără reclamă.

Ferice de celce astfel înțelege virtutea smereniei! Va fi creștin adevărat!

Astfel înțeleasă, devine o mare binefacere și pentru individ și pentru societate, căci iată ce rodește:

Omului singuratic îi înalță conștiința în sferele sfințeniei și i-o păstrează curată, dreaptă, sigură și trează între toate împrejurările ca un nor ca noaptea luminează și ziua adumbrează; îl dăruiește cu un puternic simț de autocritică, care-l duce la o exactă cunoaștere a propriei sale valori, care nu va slăbi, ci va strânge legătura lui cu Dumnezeu și semenii; și-i întărește răbdarea cea făcătoare de minuni, care nu te lasă să te turburi, nici să cazii înfrânt la răutatea, lupta și nedreptatea celor tari sau răi, ci tocmai atunci îți dă aureola superiorității și te face apoi să lucrezi neodihnit zi de zi la desăvârșirea ta și la progresul altora.

(Sfârșitul urmează)

INFORMAȚIUNI

Studentimea universitară din Cluj s'a înscris, cum am anunțat, în rândurile FOR-ului. Faptul s'a comentat în presă, în deosebi se constată în foile bisericești. Redăm din aceste comentare:

Când toată lumea își poartă pașii către sate cu gând de a le cucerii pentru urne, tineretul universitar clujan, încălzit de marile imperative naționale, își strânge rândurile pentru a se pregăti de apostolat, nu sub stindardul unei fracțiuni politice, ci sub acela al credinții străbune și crezului național. În sufletul studentimii se vădesc astfel virtuozități care, rezistând protivnicilor sau fluctuațiilor din afară, dau elanului tineresc avântul acțiunilor generoase pentru clădirea trainică a viitorului neamului.

† Pr. Aurel Monda, paroh ortodox român în Bistrița Bârgăului, după o scurtă boală, împărțit cu sfințele Taine, și-a dat sufletul în mâinile Creatorului, Duminecă în 12 Decembrie 1937, în al 54-lea an al etății, al 28-lea an al preoției și în al 16-lea an al văduviei. Rămășițele pământești ale decedatului s'au așezat spre odihnă veșnică în 14 Decembrie a. c. în cimitirul bisericii ortodoxe române din Bistrița-Bârgăului. Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată!

Act de mulțămire. Biserica noastră din Brașov-Schei (Tocile) aduce vii mulțămiri dnei văduve Paraschiva Zăvici n. Bădițoiu, care a binevoit să doneze pe seama sfintei noastre biserici o casă, situată în una din stradele principale ale orașului nostru, fiind chiar transcrisă în C. F. — și evaluată la 700 mii lei, precum și suma în bani gata de 70 mii lei. Pentru acest dar însemnat și izvorât din adânc simț de evlavie față de Casa Domnului, — ne îndreptăm cu sufletele către Acela, care a încălzit inima generoasei donatoare spre preamărirea lui Dumnezeu și întărirea sfintei Sale Biserici, — rugându-L să o dăruiască cu deplină sănătate la mulți ani! — Pr. Nicolae Chicomban.

Vacanța de Crăciun atât pentru școlarele secundare, cât și pentru universități începe în seara zilei de Miercuri, în 22 Decembrie 1937, și durează până la 8 Ianuar 1938. — Școlarele, unde vor funcționa localurile de votare pentru alegerile recente, iau vacanță în 19 Decembrie 1937.

Preoți transportați în Siberia

În transporturile la Siberia, cu osândiții la munca silnică, autoritățile sovietice n'au cruțat în deosebi pe slujitorii altarului. Majoritatea condamnaților, de a fi duși la tăiatul pădurilor în Rusia nordică, o formează preoții.

Eată cum descrie un raportor, unul dintre aceste transporturi siberiene:

Era greu să cunoști din documente pe servitorii altarului cari sânt tratați ca simpli cetățeni, dar fără drepturi. Un grup de 153 de preoți ruși, la care se adaugă și un număr mic de bandiți fioroși, este îndreptat spre locul de osândă, într-o climă aspră și în condiții de viață din cele mai groaznice.

Călătoria a durat 16 zile, din care trei zile mănăcarea a lipsit din totul, iar apa era așa de puțină încât erau să înnebunească din cauza setei.

Unul dintre preoți a murit, iar altul a fost ucis, sub ochii celorlalți.

În privința modului de comportare, ne putem închipui grosolanția parcălabilor.

Escorta era alcătuită din tineri comuniști, oameni certați cu justiția, cari cu drept trebuiau să fie pedepsiți. Putem zice că: lupul și mielul găzduiau împreună. Căci într'un vagon plin de preoți se aflau și doi sau trei bandiți, dintre cei mai sălbateci, cari se aruncau pe neașteptate,

și polonii! În baroul advocăților din capitala polonă, Varșovia, s'a adus hotărârea să nu se mai primească în sânul lor nici un avocat jidov...

Mulțămire. Văduva soției Virginia și familia preotului Ieronim Buzea din Dacia (Șena) aduc călduroase mulțămiri tuturor aceluia cari, cu prilejul morții iubitelor lor soț și fiu, Dr. Virgil Buzea, fost inspector al muncii în Sibiu, i-au consolat, în persoană sau prin scrisori. Mulțămim și preoților slujitori dela înmormântarea lui, corului Academiei teologice Andreiane, care i-a cântat cântările la prohodirea lui, precum și Comanduirii Pieții din Sibiu și tuturor celor ce au spus cuvinte de mângâiere la înmormântarea lui. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!

Jalnica familie.

ȘTIRI LOCALE

Prădică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 19 Decembrie 1937, va predica părintele V. Bologna.

Al 12-lea concert religios, de colinde și cântece de stea, se va da Duminecă, 19 Decembrie 1937, ora 6 seara, în sfânta biserică a Mitropoliei ortodoxe române din Sibiu, de către Corul mixt al sfintei Mitropolii și al Școlii Normale „Andrei Șaguna”, secția de fete și băieți, sub conducerea părintelui protopop profesor Timotei Popovici. — La acest concert, dat pentru reînvierea și cinstirea vechilor și frumoaselor cântece de Crăciun și pentru învierea sufletului creștin românesc, este invitat cucernicul nostru public din localitate.

CĂRȚI ȘI REVISTE

„Viața Ilustrată”, revista de sub vigoarea direcție a P. Sf. Episcop Nicolae al Clujului, a apărut pentru luna lui Decembrie cu un sumar variat și ales. Semnează articole în acest număr, care încheie anul al patrulea al valoroasei publicații pornite la Sibiu, următorii: Ep. Nicolae Colan, prof. V. Stanciu, G. G. Longinescu, Gr. T. Marcu, Gr. Popa, prof. A. Buzdug, Dr. G. Preda, Pr. Ion Goron, Dr. Mircea Suciu-Sibianu, Il. V. Felea etc. Numeroase ilustrații împodobesc și acest număr.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

asupra acestor oameni desarmați, îi desbrăcau și-i terorizau, care mai de care.

Ajunși, și debarcați, în Siberia, prizonierii au trebuit să mai străbată pe jos 40 de km. până la lagărul de concentrare unde, sdrobiți de oboseală și în plină noapte, au găsit, spre disperarea lor, toate bărcile pline. Astfel a trebuit să mai meargă încă 3 Km. până la alte bărci. Iată-i în noaptea grea de iarnă, în pădurile siberiene, când deodată, o cântare minunată îi face să tresalte: era o cântare bisericească.

Sute de preoți și călugări se aflau acolo, și imnurile lor se ridicau sguduitor, sub cerul acestei nopți înghețate. Iși făceau ruga de seară.

În închisorile G. P. U.ului se găsesc adesea preoți ruși, cari ținută închiși în celule, nu-i scot decât la interogator, când sânt supuși la mari și grele umilințe.

Așa, de pildă, un preot bătrân, cu barba albă, a fost silit de un băețas, care făcea pe judecătorul de instrucție, să îngeunche și să se roage în fața lui. Acești preoți sânt martiri blânzi cari, pentru dragostea credinței lor, își duc soarta dureroasă cu toată demnitatea și curătenia sufletească. Sute de preoți și călugări urcă acest calvar, supunându-se cu mult curaj.

De câteori nu li s'a strigat în față:

„Atâta vreme cât veți continua să vă rugați, veți rămânea în aceste ocne!” Inșă

AU APĂRUT:

Calendarul Bunului Creștin pe anul 1938

cu Șematism Lei 50.—; fără Șematism Lei 12.—

Calendarul „Oastea Domnului” pe anul 1938 Lei 12.—

Calendarul are un cuprins foarte bogat și variat și sunt împodobite cu multe ilustrații frumoase. Se pot comanda dela Librăria Arhidiecezană din Sibiu. La comanda de peste 10 ex. se dă rabatul cuvenit. Pe lângă prețul Calendarelor să se mai adaugă încă Lei 15 pt. porto postal

Nr. 406—937

[70] 2—3

Concurs

În urma foaieului ordin Nr. 8717—1937 se publică concurs cu termen de 30 zile pentru întregirea parohiei de cl. III-a Reciu, din protopopiatul Mercurea.

Emolumente:

1. Salar dela stat.

2. Stola folosită în protopopiat.

3. Sesie parohială 8 jugăre 897 st.

□ arabil cl. III și 3 jug. 231 st. □ fânaț.

4. Dela 90 familii câte 10 litri vin, iar dela văduvii săraci 5 litri.

5. Folosința cimitirului de 697 st. □

6. Până la zidirea casei parohiale, chirie după învoială.

7. În fiecare toamnă 6 st. lemne aduse în curte, fie din pădurea comună, fie din comerț.

Reflectanții să-și trimită cererile lor, cu autorizația P. V. Consiliu arhiepiscopesc, oficiului protopopesc al Mercurei și să se prezinte în vreo Duminecă ori sărbătoare în biserică spre a face cunoștință cu poporul.

Mercurea, 16 Noembrie 1937.

Avr. S. Pecurariu
protopop.

Nr. 312—1937

(69) 3—3

Concurs

În conformitate cu hotărârea Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc Nr. 6105 Plen. din a. c., să publică concurs pentru întregirea protopopiatului ortodox român al Devel, cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

răspunsul era același, blând și liniștit: „Bine! Noi vom muri aici!”

Cântările și rugăciunile lor, ca și respectul sincer pe care îl arată superiorilor lor ierarhici, nu putea decât să convingă pe ori care comunist, că creștinii sânt neînduplecați!

Ura contra lor se deslănțuia din ce în ce mai cumplit. Erau mereu transportați dintr'un lagăr într'altul, rupând cu timpul legăturile cu patria și căminul.

De altfel majoritatea familiilor preoților era lipsită de pâinea zilnică și de orice ajutor neavând nici casă, nici pământ, nici salar. S'au văzut preoți în lagăre cari ei înșiși, flămânzi, se lipseau de cele câteva fărâmituri de hrană ce le primeau, ca să le trimită familiilor lor amenințate să moară de foame.

Cu cât treapta ierarhică a unui preot rus era mai mare, cu atât era mai crudă prigonirea lui. Au fost văzuți dintre cei mai de seamă demnitari ai Bisericii, curățind, zi cu zi, de dimineața până seara, latrinele instituțiilor...

Din cauza fricei de complicațiuni militare în Răsăritul Siberiei, (presiunea japoneză) soarta deportaților se agravează. Și pentru că sclavii creștini nu trebuie să le scape, sânt din nou imbarcați în tren și transportați în regiunea Uralilor. Și astfel preoții se găesc din nou, la loc sigur.

(Din volumul „Prizonier du Guepeu”).

Pr. N. Moldovan

1. Venitele parohiale din parohia I Deva, cu salarul de paroh, dela stat.
2. Diurnul protopopesc dela stat și diurnele dela vizitațiunile canonice din parohii.

3. Relutul de cvartir pentru cancelarie, din fondul protopopesc.

Concurenții să-și înainteze în termenul indicat cererile, instruite conform normelor în vigoare, Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc ortodox român în Sibiu.

Deva, din ședința consiliului protopopesc al protopopiatului ortodox român Deva, ținută la 25 Octomvrie 1937.

Președintele consiliului:

Protopop Iosif Morariu
adm. prot.

Secretar:

Ioan Câmpean

Nr. 8409

Aprobat.

Sibiu, din ședința plenară a Consiliului arhiepiscopesc, dela 2 Dec. 1937.

Consiliul Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu

Concurs

Pentru ocuparea postului de cantor al Sf. Biserici ort.-române „Buna-Vestire” din Sibiu-Iosefin, protopopiatul Sibiu, cu termen de 30 zile, dela prima apariție al acestui concurs în „Telegraful Român” retribuțiile împreunate cu acest post sunt:

1. Locuință în Casa culturală.

2. Salar: Lei 5000 anual din fondul Sf. Biserici.

3. Stola obicinuită în parohie.

Reflectanții, cari posed diplomă de cantor, se vor prezenta Dumineca sau în Sărbători la Sf. Biserică spre a-și arăta dexteritatea în cântări și Tipic.

Sibiu, din ședința Consiliului parohial a Sf. Biserici ort.-române, ținută la 4 Decembrie 1937.

[69] 2—3

Consiliul parohial

ANUNȚ

Tuturor oficiilor protopopești și parohiale din arhiepiscopie

Având în vedere dispozițiile testamentare ale fericitului mitropolit Șaguna precum și regulamentele pentru administrarea Librăriei și Tipografiei arhidiecezane, a tragem atențiunea oficiilor parohiale și protopopești ca toate rechizitele, utensiliile de cancelarie, imprimare și tipărituri oficiale precum și obiecte rituale și cărți bisericești, să se procure dela Tipografia și Librăria arhidiecezană.

Aceste așezăminte au fost îndrumate să execute prompt orice comande făcute de către oficiile parohiale și protopopești.

Consiliul arhiepiscopesc